

Hoofdstuk 1

Rotmaandag

Anouk Kool

Nelly en de eksterbende

© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagillustratie: Federico Van Lunter

Omslagontwerp: Federico Van Lunter

Trefw.: dieren, humor, vriendschap, idolen

NUR 282, 283

ISBN 978 90 448 4204 3

D/2021/4124/150

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.anoukkool.com

‘Is ze er nog niet?’ galmde Nelly vanuit het trapgat naar beneden.

‘Nog niet!’ echode mama bevestigend.

Normaal gesproken was Nelly degene die zich moest haasten. Elizabeth stond dan geduldig te wachten, want al was Nelly steevast laat, ze kon wél snel fietsen. Maar vandaag was het Elizabeth die op zich liet wachten.

Nelly zwalkte de trap af, met haar hoofd halverwege de nauwe col van haar trui. Ze veegde de statische haren uit haar gezicht en keek door het smalle raam naast de voordeur naar buiten. Pff. Regenpakweer. Ze werd nog liever drijfnat en bleef de hele dag koud en rillerig, dan dat ze dat ondraaglijke ding aantrok.

‘Ik heb je regenpak al klaargelegd,’ klonk het vanuit de keuken.

‘Nee, mááám,’ riep Nelly met een sputterende jengelstem. Mama vond het vreselijk als Nelly zo praatte, maar hé, ze was net wakker. Mensen die net wakker waren, moest je niet al te serieus nemen.

‘Nu pas beneden?’ Haar oudere zus Rita kwam de gang in gelopen. Ze zat sinds dit jaar op de middelbare school en was vaak al vertrokken als Nelly beneden kwam.

‘Waarom ben jij nog niet weg?’ kaatste Nelly terug.

‘Eerste uur vrij,’ antwoordde Rita, alsof ze al haar hele leven op de middelbare school zat.

‘Eerste uur vrij,’ zei Nelly haar aanstellerig na. Ze gooide haar dikke donkere haardos overdreven over haar schouder.

‘Etterbaby,’ bitste Rita, en ze liep de trap op.

Nelly trok haar schoenen aan, die zo meteen onder de charmante flapjes van de regenbroek zouden verdwijnen. Ze pakte haar jas, liep naar de keuken, gaf Plork een aai, propte een halve boterham met hagelslag in haar mond en keek naar de oprit. Het bleef iedere dag wat langer donker in de ochtend.

Nog steeds geen Elizabeth.

‘Ga even zitten als je eet,’ zei mama.

‘Maar ik moet weg,’ zei Nelly met volle mond. ‘Waar blijft dat kind?’

‘Het is inderdaad niets voor Elizabeth om laat te zijn,’ fronste mama.

Nelly nam een hap van de andere helft van haar boterham en pakte mama’s telefoon.

‘Ik bel Eli’s moeder even.’ Kauwend met de telefoon tussen hoofd en schouder geklemd, veegde ze de gemorste korreltjes op haar hand. Nelly kieperde het veegsel in haar mond.

‘Ze neemt niet op!’

‘Ga maar gewoon,’ zei mama. ‘Als ze toch komt, zeg ik dat je al naar school bent. Hier, je brood.’

Nelly maakte de trommel open. ‘Mam, nee, geen kaas! Je weet toch dat ik dat niet trek?’ Hé, daar was de jengelstem weer. ‘Van die slappe zweetplakken. Gadver. Dat eet ik niet op, hoor. Echt niet.’

‘Hola diva, trek snel je regenpak aan, anders kom je later dan te laat.’

‘Is papa al weg?’ vroeg Nelly, al wist ze wel beter. Papa bracht haar jongere zus Josy met de auto naar school, voor hij naar zijn

werk ging. Mama en hij hadden in het centrum een huisartsenpraktijk waar ze beurtelings werkten.

‘Ja, al lang.’

Nelly liet haar hoofd naar voren vallen. Ze moest zich haasten.

‘Ik hoop dat er niets is gebeurd,’ zei mama zacht, terwijl ze uit het raam keek.

Nelly fietste het lege schoolplein op. Met natte rode handen friemelde ze het kabelslot door haar voorwiel. Een lading druppels viel van haar capuchon naar beneden. Ze liep naar de ingang en keek naar de verlichte klassen die er zo warm en droog uitzagen. Gezellig zelfs. Onderweg was er fikse tegenwind en Nelly durfde te wedden dat het op de terugweg weer zo zou zijn. De tegenwind moest wel een grote grijze bullebak zijn die zich stierlijk verveelde. Zelfs zo erg, dat hij uit pure lamlendigheid armpje ging drukken met gewone stervelingen. Daarom draaide hij zich aan het einde van de ochtend natuurlijk om. Dan kon hij dat gemene spelletje twee keer per dag spelen.

Ze was waarschijnlijk later dan ze dacht. Elizabeth had heel wat uit te leggen! Druppelend kwam Nelly de gang in waar alle dampende natte jassen en tassen de geur van rottend braaksel ademden. Bij de kapstok kon operatie uitkleden beginnen. Hier moest ze de tijd voor nemen. Het zou niet de eerste keer zijn dat ze bij het uittrekken van het walgelijke pak alsnog drijfmat werd. Ze hing het te drogen naast een ander nat viesgroen geval. Dat moest dat van Peer zijn. Peer heten en ook zo'n lelijk groen regenpak hebben? Dan kon je beter op een fruitschaal liggen dan op school zitten, dacht Nelly.

Ze haalde diep adem voor ze op de deur klopte.

'Ja?' klonk het.

Nelly deed de deur open en stapte een doodstil lokaal binnen. Klasgenoten keken op van hun werk. Ze sloot de deur achter zich en wilde naar haar tafeltje lopen.

'Ho, ho,' zei meester Edson, 'niet zo snel.'

Nelly draaide zich om en zei: 'Ik ben te laat.'

'Goh, daar zeg je wat,' zei de meester. 'En nu?'

'Nu, eh. Nu zeg ik sorry?'

'Om mee te beginnen.'

'Sorry.'

Halverwege het bureau van de meester en haar tafeltje bleef Nelly aarzelend staan. Ze keek voor het eerst de klas rond en ze zag dat alle ogen op haar gericht waren. Ook die van Elizabeth. Vanachter de enige lege stoel in de klas keken Zehra en Orlando haar aan, kauwend met halfopen monden.

'Sorry is een mooi begin. Ik wil dat je ook een briefje haalt bij juf Sylwia. Want je bent wel erg laat en we hebben toets, weet je nog? Je zult vast je redenen hebben, maar die vertel je me straks maar. Als je het briefje hebt gehaald, wacht je op de gang tot ik je naar binnen roep, oké?'

Daar stond ze weer, op de gang. Ze was vergeten dat ze toets hadden vandaag. Nelly voelde het stuwen van opkomende tranen. Het was niet haar schuld dat ze te laat was! En Elizabeth ... die zat doodleuk in de klas! Hoe ze haar zojuist aankeek, met een soort triomf in de ogen. Alsof dit helemaal de bedoeling was, zo. Nelly ademde luid hikkerig in en ze voelde een bekende ongemakkelijke pijn vlak onder haar hals. Nee, niet huilen. Kom op. Ze zuchtte diep en liep naar het kamertje van juf Sylwia.

Met haar briefje wachtte ze naast de deur van haar klas. Als ze op haar tenen stond, kon ze door het raam in de deur naar binnen kijken. De kinderen uit haar klas zagen er best stoer uit zo, kauwend op hun toetskauwgom. Ineens keek Elizabeth haar recht aan. Nelly schrok en viel bijna om.

Het leek een eeuwigheid te duren. Buiten was het inmiddels opgeklaard. Eindelijk klapte meester Edson in zijn handen en er

klonk vrijwel meteen vanuit alle hoeken geklets en geschuif. De deur ging open.

‘Ja, Nelly, het heeft geen zin nu nog in de les te komen. De bel gaat zo.’ De meester had de woorden niet uitgesproken, of daar klonk de bel voor de kleine pauze. Langs haar liepen klasgenoten schreeuwend en duwend naar buiten. ‘Rustig, jongens! Jassen aan en stil naar buiten lopen,’ probeerde de meester tevergeefs.

Daar kwam Elizabeth, druk pratend met Zehra. Elizabeth pakte iets uit Zehra’s handen. ‘Zo mooi, die van jou! Ik heb een gele ... Mijn moeder snapt echt niks van kleurcombi’s.’

‘Echt hè?’ zei Zehra.

‘Elizabeth!’ riep Nelly. ‘Eli! Waar was je?’

Elizabeth en Zehra keken Nelly aan. Ze liepen door zonder iets te zeggen.

‘Nelly,’ klonk het vanuit de klas. ‘Kom maar even vertellen waarom je zo laat was.’

‘Elizabeth! Zehra!’ riep Nelly, terwijl ze achterstevoren de klas in liep.

Haar vriendinnen trokken lachend hun jassen aan. Elizabeth keek om, waarna ze proestend gearmd met Zehra naar buiten liep. Wat was er in vredesnaam aan de hand?

Na de kleine pauze probeerde Nelly de aandacht van Elizabeth te trekken, maar ze zat te ver weg. De meester waarschuwde Nelly en ze liet het erbij zitten. Vandaag moest ze zich verder gedeisd houden. Tijdens de middagpauze was Elizabeth wonderbaarlijk snel met Zehra mee naar huis, waar ze doordeweeks haar boterhammen at. Nelly bleef altijd over, samen met Bram uit haar klas. Normaal gesproken kwam Bram naast haar zitten in het over-

blijflokaal. Nu ging hij twee tafels verder zitten. Niet bij iemand anders, maar alleen.

Nelly pakte haar broodtrommel en drinkbeker en ging naast Bram zitten.

‘Hé.’

Bram zei niks.

‘Het is weer zover. Ik heb boterhammen met kaas. Gadver. Jij?’

Bram antwoordde niet. Hij pakte zijn broodtrommel met een huilen-van-het-lachen-emoji erop en probeerde het strakke deksel eraf te sjoeren. Dat ging niet makkelijk, dus hij ging staan en zette wat meer kracht. Iets te veel, waardoor de onderste helft van de trommel uit zijn hand vloog en de boterhammen als een opengaande waaier in slow motion door de lucht bewogen. Onderweg vielen alle plakken kaas als eerste met een *flats* op de grond. Daarna de sneetjes, her en der verspreid om de plakken heen. Bram stond erbij als een clown met verdrietige schmink die zijn klunzige jongleertruc zag mislukken.

Nelly sprong op en riep gierend uit: ‘Bram!’

Zijn gezicht betrok nog meer. Hij bleef als versteend kijken naar de enorme troep die één broodtrommel blijkbaar kon veroorzaken. Nelly kwam niet meer bij van het lachen. Zo’n betoeterd gezicht te midden van die chaos. Knalhard maar geruisloos uitgelachen door de emoji op het deksel in zijn hand. Een meisje van wie ze de naam niet wist, begon wat brokstukken bij elkaar te rapen. Bram ging op zijn knieën zitten en deed een voor een de vage herinneringen aan zijn lunch terug in zijn trommel.

‘Het voordeel is,’ grinnikte Nelly, ‘dat je die stinkplakken nu niet hoeft te eten.’

‘Ik vind kaas wél lekker,’ zei Bram zacht. Hij keek naar haar op met tranen in z’n ogen en vervolgde: ‘Dat weet je.’

Nelly trok haar wenkbrauwen omhoog en ging weer aan tafel zitten. Ze staaarde naar haar broodtrommel en stelde het moment uit dat ze die zou openen. Nelly had trek, maar ze zag op tegen de tenenwalm die haar tegemoet zou komen. Natuurlijk, de kaas was best lekker geweest toen mama die in de broodtrommel deed. Maar nu, na enige tijd boven de loeiende verwarming te hebben gehangen? Brrr.

‘Mag ik jouw boterhammen?’ hoorde ze achter zich.

Ze draaide zich om. ‘Wat? Mijn boterhammen?’ vroeg Nelly.

‘Ja. Jij wilt je kaas toch niet?’ Bram keek haar strak aan. ‘Jij gooit je boterhammen met kaas toch altijd weg?’

‘Eh ... dat had ik eigenlijk nog niet besloten.’ Nelly wist dat ze Bram haar boterhammen moest geven. Alle tekenen in het universum wezen daarop. Het moest zo zijn. Maar toch. Het waren háár boterhammen. Ze voelde een gek soort schuld naar mama toe bij de gedachte aan het weggeven van haar lunch. Iets waar ze bij het weggooien nooit last van had gehad. Nelly opende haar trommel, pakte een boterham, ademde in en uit door haar mond en nam een hap. Ze durfde niet naar Bram te kijken. In haar ooghoek zag ze dat hij aan een andere tafel ging zitten. Het meisje van wie ze de naam niet wist, gaf hem iets uit haar brooddoos.

Na de lange pauze werkten ze in groepjes aan een kunstproject. Elizabeth zat in een ander groepje met Zehra en Orlando. Geen van hen keek naar Nelly. De hele middag deden ze alsof Nelly niet bestond.

Toen de bel ging, was Elizabeth weer in no time buiten. Nelly rende achter haar aan.

‘Elizabeth! Eli! Wacht nou!’

Haar goede vriendin had de fiets al los en maakte aanstalten om op te stappen.

‘Wacht!’

Elizabeth bleef staan en keek om met een blik die Nelly niet van haar kende.

‘Elizabeth! Wat is er aan de hand? Waarom doe je zo raar?’

Met onderkoelde stem antwoordde Elizabeth: ‘Nelly, we pikken het niet meer.’

Elizabeth draaide zich weer om, stapte op haar fiets en reed het schoolplein af.

‘Wat pikken jullie niet meer?’ riep Nelly. ‘Wie is “we”?’

Achter de bosjes waar ze een beetje doorheen kon kijken, zag ze Zehra op Elizabeth wachten. Samen fietsten ze weg.